

Arrest

nr. 161 452 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en dien handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RENGLLET, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 12 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 8 april 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partijen kennis nemen op 27 mei 2013. De motieven gaan als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2010 werd ingediend door :

A., P. (...) (R.R.: 064120754492)

geboren te K. (...) op (...)

+ kinderen A., G. O. (...) (R.R: 001042127744)

geboren op (...)

A., E. A. (...) (R.R: 001042127744)

geboren op (...)

A., I. I. (...) (R.R: 08011044046)

geboren op (...)

A., O. L. (...) (R.R.: 08011044244)

geboren op (...)

Nationaliteit: Nigeria

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name de beëdigde vertaling van haar geboorteakte en deze van haar kinderen en van een politieregister en akte van de gerechtelijke notulen (nummer 1550/2008/R) kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Ook een kopie van haar "carte d'identita" en haar "foreigners' permit of stay" van Italië kunnen niet aanvaard worden, aangezien deze niet werden uitgegeven door de autoriteiten van haar land van herkomst.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 12.07.2010 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 11.03.2010 van haar asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.3. Op 8 april 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partijen eveneens kennis nemen op 27 mei 2013. De motieven zijn de volgende:

"In uitvoering van de beslissing van V. K. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

A., P. (...) en geboren te zijn te K. (...) op (...), en van nationaliteit: Nigeria te zijn

+ minderjarige kinderen

A., G. O. (...), en geboren te zijn op (...), en van nationaliteit Nigeria te zijn

A., E. A. (...), en geboren te zijn op (...), en van nationaliteit Nigeria te zijn

A., I. I. (...), en geboren te zijn op (...), en van nationaliteit Nigeria te zijn

en A., O. L. (...), en geboren te zijn op (...), en van nationaliteit Nigeria te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,

Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat is opgedeeld in drie onderdelen, wordt de schending aangehaald van de artikelen 9bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3.1. van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzichtigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekende partijen voeren tevens aan dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

De eerste twee onderdelen van het middel, die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, luiden als volgt:

“Première Branche

EN CE QUE la partie adverse déclare la demande de séjour introduite par la requérante irrecevable au motif que la demande n'était pas accompagnée d'un document d'identité requis, à savoir le passeport international, ou un titre de voyage équivalent, ou la carte d'identité nationale, ni d'une motivation valable qui autorise la dispense de cette condition sur base de l'article 9bis, §1 de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006.

ALORS QUE lors de sa demande d'inscription et de changement d'adresse, le requérant a déposé la copie des passeports, des actes de naissance et des titres de séjour en Italie.

Que d'ailleurs l'attestation de changement d'adresse mentionne son numéro de SP qui confirme que l'ensemble des documents déposés précédemment ont été transmis à la partie adverse, délivrant ainsi un numéro de SP.

Que la partie adverse se devait de tenir compte des documents déposés précédemment par la requérante.

Que l'article 9bis de la loi du 15 décembre n'exige nullement la production concomitante du document d'identité à l'introduction d'une demande de séjour.

Que cette question a déjà été tranchée par la jurisprudence du Conseil d'Etat et de Votre Conseil.

Qu'ainsi, dans une affaire similaire, le Conseil d'Etat a jugé dans son arrêt rendu 5 octobre 2011,

« (...) qu'ainsi, de même que l'administration ne peut pas ne pas tenir compte, au moment où elle statue, d'éléments postérieurs ou complémentaires versés au dossier par l'étranger, qui sont de nature à avoir une incidence sur l'examen de la recevabilité de la demande, de même H ne peut lui être reproché d'avoir égard à des éléments ayant une incidence objective sur la situation de l'étranger quant aux circonstances invoquées; que si les conditions de recevabilité liées à la forme de la demande s'apprécient au moment de son introduction, la condition d'établir des «circonstances exceptionnelles» n'est nullement une condition de forme mais une condition supplémentaire à remplir pour que la demande soit recevable en Belgique, laquelle condition s'apprécie au moment où l'administration statue; qu'il en est de même pour la condition de disposer d'un document d'identité laquelle a pour but d'établir avec certitude l'identité de l'étranger ainsi que le relève à juste titre le juge administratif » .

Que le 30 novembre 2012, Votre Conseil a considéré dans une affaire similaire:

« L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, exige comme condition que « l'étranger dispose d'un document d'identité » et non la production concomitante des documents d'identité à la demande d'autorisation de séjour. En effet, aucun des termes de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne précise à quel moment l'étranger concerné doit « disposer » dudit document, et par conséquent, n'autorise à en déduire que cette condition ne doit être remplie qu'au seul moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour. L'acte attaqué ajoute donc une condition à la loi, ce qui en constitue une violation » .

Que par conséquent, loi n'exige nullement la production concomitante du document d'identité requis à l'introduction de la demande de séjour même si ce faisant le demandeur prend le risque qu'une décision d'irrecevabilité intervienne avant la production ultérieure du document d'identité.

Qu'en déclarant la demande de séjour de la partie requérante irrecevable en ce qu'elle n'aurait pas produit son passeport au moment de son introduction, la partie adverse rajoute une condition non prévue par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Que la seule base légale prévoyant une telle obligation est l'article 2 b) de la circulaire du 21 juin 2007.

Qu'il s'agit en l'occurrence d'une circulaire ministérielle interprétative qui n'a donc aucune valeur contraignante.

Qu'il suffit pour s'en convaincre de se référer aux termes mêmes de la circulaire en son article M1 qui dispose que « la présente circulaire tente d'expliquer aux communes les modifications pertinentes pour chacun de ces points ».

Que l'article 9bis § 1er, al. 1er de la loi du 15 décembre 1980 quant à lui dispose que « lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut-être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle- sera délivrée en Belgique ».

Que la ratio legis de l'article 9 bis de la loi précitée est d'éviter la régularisation de personne dont l'identité est incertaine.

Qu'en l'espèce, la requérante a déposé dès son arrivée en Belgique la copie des passeports et des titres de séjour en Italie.

Que la partie adverse ne fait aucune mention de ces documents alors qu'ils ont été transmis par la commune antérieurement à l'introduction de la demande de séjour.

Que le principe de bonne administration implique néanmoins que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier ;

Qu'en effet le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tout point légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision (Conseil d'Etat, arrêt n° 199529, 15 janvier 2010) ;

Que « Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

Qu'en outre, « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192.484, 21 avril 2009);

Que pourtant la partie adverse se borne à déclarer que la demande n'est pas accompagné des documents requis sans mentionner lesdits documents et sans expliquer en quoi l'identité de la requérante resterait incertaine.

Qu'à cet égard, votre Conseil a déjà considéré dans son arrêt n°30.293 du 5 août 2009 qu'une décision refusant de prendre en considération le document d'identité de la partie requérante qu'elle a reçu antérieurement « comporte dès lors une motivation contradictoire et déficiente puisque la partie défenderesse y admet être en possession d'un document d'identité de la requérante mais l'écarté sans du tout expliquer, conformément à la ratio legis de l'article 9bis, les raisons qui l'amènent à estimer cette identité incertaine ».

Que votre Conseil a encore jugé dans une affaire similaire le 28 juin 2010 que « la légalité d'un acte administratif s'appréciant au moment où celui-ci a été posé, force est de constater qu'au moment de sa décision, l'administration disposait d'un document d'identité comme l'article 9bis §1er al 1er de la loi le prévoit » (arrêt n°45.483).

Qu'au vu de ce qui précède, la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen

4 Chambre des Représentants de Belgique, projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Doc 51 2478/001 du 10 mai 2006, Chambre, 4ème session de la 51° législature 2005-2006, p.33.

Que ce faisant, elle viole les dispositions visées au moyen.

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse estime que les actes de naissances ne sont pas des documents d'identité prévus par la circulaire du 21.6.2007.

ALORS QUE la partie adverse n'a pas tenu compte des passeports déposés précédemment lors de l'arrivée sur le territoire belge.

Qu'il lui appartenait d'en tenir compte eu égard à la tenu à la jurisprudence de votre conseil.

Qu'en effet, votre Conseil a déjà considéré dans son arrêt n°30.293 du 5 août 2009 qu'une décision refusant de prendre en considération le document d'identité de la partie requérante qu'elle a reçu antérieurement « comporte dès lors une motivation contradictoire et déficiente puisque la partie défenderesse y admet être en possession d'un document d'identité de la requérante mais l'écarté sans du tout expliquer, conformément à la ratio legis de l'article 9bis, les raisons qui l'amènent à estimer cette identité incertaine ».

Que votre Conseil a encore jugé dans une affaire similaire le 28 juin 2010 que « la légalité d'un acte administratif s'appréciant au moment où celui-ci a été posé, force est de constater qu'au moment de sa décision, l'administration disposait d'un document d'identité comme l'article 9bis §1er al 1er de la loi le prévoit » (arrêt n°45.483).

Qu'au vu de ce qui précède, la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen

Que ce faisant, elle viole les dispositions visées au moyen."

3.2. Waar de verzoekende partijen een schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, stelt de Raad vast dat zij nalaten verder aan te geven welk algemeen rechtsbeginsel zij – buiten het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht – nog geschonden achten. Het is niet aan de Raad dit te specificeren.

Betreffende de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van *“het voorzichtigheidsbeginsel”*, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waaruit de door hen aangevoerde schending van dit beginsel bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht, zoals blijkt uit de uiteenzetting infra. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de aangehaalde manifeste appreciatiefout.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partijen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.6. Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33*).

3.7. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Daargelaten de vraag of aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 een bindend karakter kan worden verleend, verwijst de Raad naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De ratio legis van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoot”* (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

3.8. Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekende partijen bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.1, volgende documenten ter staving van hun identiteit hebben gevoegd:

- een Italiaanse identiteitskaart (carta d'identita),
- een Italiaanse verblijfsvergunning (permesso di soggiorno per stranieri),
- een beëdigde vertaling van een Italiaanse politieregister van de gerechtelijke notulen,
- een beëdigde vertaling van een Italiaanse huwelijksakte,
- beëdigde vertalingen van Italiaanse geboorteakten.

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen enkel het motief aangaande de voorgelegde kopieën van hun Italiaanse verblijfs- en identiteitsdocumenten op concrete wijze bekritisieren. Waar zij stellen dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing helemaal niets vermeldt omtrent deze documenten, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wél rekening werd gehouden met de Italiaanse identiteits- en verblijfsdocumenten. De gemachtigde stelde immers vast: *“Ook een kopie van haar "carte d'identita" en haar "foreigners' permit of stay" van Italië kunnen niet aanvaard worden, aangezien deze niet werden uitgegeven door de autoriteiten van haar land van herkomst.”* Voormeld betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook op duidelijke en uitdrukkelijke wijze uitlegt waarom de Italiaanse verblijfs- en identiteitsdocumenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van een zekere identiteit, met name omdat ze *“niet werden uitgegeven door de autoriteiten van haar land van herkomst”*. De Raad acht het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om verblijfs- en identiteitsdocumenten die worden uitgegeven door een andere Staat dan diegene waarvan men de nationaliteit draagt, niet te aanvaarden als identiteitsdocumenten die met voldoende zekerheid de identiteit en nationaliteit van verzoekende partijen aantonen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op zich de deugdelijkheid van het motief dat dat de Italiaanse identiteits- en verblijfsdocumenten niet als identiteitsdocument kunnen worden aanvaard, gelet op het feit dat deze documenten niet werden uitgegeven door de autoriteiten van hun land van herkomst, niet in concreto betwisten noch weerleggen.

3.10. Verzoekende partijen merken tevens op dat zij geboorteakten hebben neergelegd waar verwerende partij rekening mee had moeten houden.

De gemachtigde heeft dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“De door betrokkene voorgelegde stukken met name de beëdigde vertaling van haar geboorteakte en deze van haar kinderen en van een politieregister en akte van de gerechtelijke notulen (nummer 1550/2008/R) kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”*

Deze vaststelling wordt op zich niet concreet betwist in het verzoekschrift. Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat tevens rekening werd gehouden met de beëdigde vertaling van de Italiaanse geboorteakten die werden neergelegd bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.11. Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat zij naar aanleiding van hun aanvraag tot inschrijving en tot adreswijziging, kopieën hebben voorgelegd van hun paspoorten. In dit kader stellen de verzoekende partijen in essentie dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat de vereiste identiteitsdocumenten gelijktijdig met de aanvraag om verblijfsmachtiging moeten worden voorgelegd. De gemachtigde voegt dan ook een voorwaarde toe aan voormeld artikel door de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat verzoekende partijen de kopieën van hun paspoorten niet hebben neergelegd op het moment van het indienen van deze aanvraag. De verzoekende partijen achten het onzorgvuldig dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening houdt met eerder voorgelegde identiteitsdocumenten. Er wordt immers geen melding gemaakt van deze eerder voorgelegde documenten, noch wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom hun identiteit, niettegenstaande het gegeven dat zij reeds identiteitsdocumenten hebben overgemaakt, onzeker zou blijven.

Uit nazicht van administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen (kopieën van) hun Nigeriaanse paspoorten hebben voorgelegd in het kader van andere verblijfsprocedures of verblijfsstappen. Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat (kopieën van) deze Nigeriaanse paspoorten niet aan de gemachtigde werden voorgelegd bij het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wordt ook niet betwist in het verzoekschrift. De stelling van de

gemachtigde dat “[d]e aanvraag niet [...] vergezeld [ging] van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.” vindt dan ook steun in het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Uit het advies van de Raad van State bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat “beschikken” dient te worden geïnterpreteerd als “overleggen” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184). Het bewijs van identiteit moet dus hoe dan ook worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dit werd nogmaals bevestigd door de Raad van State in zijn arresten nr. 224.392 en 224.393 van 24 juli 2013: “Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het niet volstaat dat de verzoekende partij reeds in het kader van een andere verblijfsprocedure een identiteitsdocument heeft voorgelegd, doch dat zij, in het kader van haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken, quod non in casu.

Gelet op het voormelde, diende de gemachtigde dan ook geen rekening te houden met identiteitsdocumenten die voor het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag zijn voorgelegd. In dit opzicht heeft de gemachtigde dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld.

3.12. Verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet vaststelde dat in casu niet is voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en de aanvraag om verblijfsmachtiging bijgevolg onontvankelijk verklaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, blijkt niet. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

De eerste twee onderdelen van het enig middel zijn ongegrond en geven geen aanleiding tot een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.13. Het derde onderdeel van het middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

"Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse a pris une décision d'irrecevabilité de la demande de séjour introduite par Madame et ses enfants accompagnée d'un ordre de quitter le territoire.

ALORS QUE ce faisant elle ne prend nullement en compte l'intérêt supérieur des 4 enfants scolarisés ainsi que la vie privée et familiale de la requérante.

Qu'en effet, elle a dû attendre près de 3 ans avant de voir sa demande déclarée irrecevable pour défaut de passeport.

Qu'ils ont produit la preuve de leur inscription scolaire ainsi qu'un contrat de travail.

Que la décision d'éloignement prise par la partie adverse n'a nullement pris ses éléments en considération.

Que pourtant, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 stipule clairement que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Que l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant ratifiée par la Belgique stipule encore:

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

Que la Belgique reconnaît un effet direct à l'article 3.1. de ladite Convention puisque le principe d'intérêt supérieur de l'enfant a été coulé dans la loi du 15 décembre 1980.

Que l'intérêt supérieur de l'enfant est encore garanti par l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux.

Qu'il apparaît que la décision attaquée n'a pourtant nullement pris en considération l'intérêt supérieur des 4 enfants.

Qu'il ne ressort nullement de la décision d'éloignement prise par la partie défenderesse que celle-ci a pris en compte la vie privée et familiale de la partie requérante telle que protégée par l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme.

Qu'elle n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante au respect de sa vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme.

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que les seules restrictions que la partie adverse pourrait apporter au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales précitée - et donc au droit de voir ses relations privées, familiales et professionnelles respectées - doivent, selon le deuxième paragraphe dudit article être « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires, « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elle doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé. mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

Que cela revient à dire qu'en application de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité.

Il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit des requérants au respect de leur vie privée et familiale.

Que Votre Conseil a jugé dans un arrêt du 31 janvier 2012 que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, fi un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (nous soulignons).

Qu'il est important de rappeler la jurisprudence constante du Conseil d'Etat en la matière qui dans un arrêt n° 105.428 du 9 avril 2002, a rappelé que « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux,

personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement. »

Que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché.

Qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la demanderesse au respect de sa vie privée. (Conseil d'Etat du 7 novembre 2001, n°100.587, RDE n°116, p 705).

Que tel n'a manifestement pas été le cas d'espèce.

Que pourtant, la partie adverse est tenue de statuer en prenant en compte tous les éléments de la cause.

Que par conséquent, la décision d'éloignement notifiée à la partie requérante viole les obligations visées au moyen."

3.14. In de nota met opmerkingen wordt het volgende gerepliceerd:

“De beslissing heeft voor gevolg dat de kinderen samen met hun moeder het land moeten verlaten, waardoor de belangen van het gezin alleszins gevrijwaard blijven. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aangetoond. De bestreden beslissing houdt een niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster in, waardoor er geen sprake kan zijn van een verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen, noch van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster wordt tijdelijk verwijderd van het grondgebied maar heeft steeds de mogelijkheid om terug te keren van zodra zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten in het Rijk.

Het is trouwens niet duidelijk welk concreet gezinsleven verzoekster hier zou hebben opgebouwd, dat geraakt zou worden indien zij het land moeten verlaten. Het middel wordt op dit punt niet onderbouwd.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze in concreto aan dat zij hier een privéleven of gezinsleven leiden dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen quod non in casu (RvV 30 mei 2013, nr. 103.834)

Artikel 8 EVRM omhelst geen motiveringsverplichting.

Verzoekster lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoekster eveneens van mening dat de motieven van de bestreden beslissing de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de inbreuk op artikel 8 van het EVRM moet worden opgenomen alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan.

Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht zodat dit onderdeel faalt in rechte. (RVV nr. 25.613, 3 april 2009)

Wat de scholing van de kinderen betreft, wordt niet aangetoond dat zij geen scholing zullen kunnen verderzetten in het thuisland.

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St. , nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St. , nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006r nr. 164.298; RvS 5 februari 2007 nr. 167.477) (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009).

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Voor zoveel als verzoekende partij meent als zou de bestreden beslissing te lang op zich heeft laten wachten, verliest zij uit het oog dat de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft. Verzoekende partij toont niet aan belang te hebben bij dit onderdeel van het middel, nu zij duidelijk de bedoeling heeft de terugkeer naar het land van herkomst zo lang mogelijk uit te stellen.

Het enige middel is deels niet ontvankelijk, minstens niet ernstig."

3.15. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt behandeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.16. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt hernomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn*

gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt tevens gestipuleerd dat de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met het belang van het kind.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

3.17. De verzoekende partij dient in eerste instantie het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekende partijen voeren aan dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen, die in België school lopen, en dat evenmin rekening werd gehouden met hun privé- en gezinsleven. Zij voeren aan dat zij, in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bewijzen hebben voorgelegd van de schoolinschrijvingen alsook een arbeidscontract. Dit vindt steun in het administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet aangezien deze autonome begrippen zijn die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Wat het begrip privéleven betreft benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat dit een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015 Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In casu kan worden aangenomen dat verzoekende partijen het bestaan van een privé- en gezinsleven aannemelijk maken. In de nota met opmerkingen wordt het bestaan van een privé- en gezinsleven evenmin betwist.

3.18. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat

is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. De toetsing van de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM verschilt naargelang sprake is van een situatie van eerste toelating, of een situatie van een weigering van voortgezet verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen hun middel opbouwen in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en betogen dat de inmenging enkel mogelijk is indien dit noodzakelijk is in een democratische samenleving. Te dezen stelt de Raad vast dat in casu de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van voortgezet verblijf. Het betreft hier een situatie van eerste toelating aangezien verzoekers geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In deze situatie oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Dit hoger belang van het kind maakt tevens integraal deel uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 2738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van de gezinsbanden (éénheid van het gezin) en (ii) de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn) (EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136).

3.19. Verzoekende partijen betogen in essentie dat omtrent hun privé- en gezinsleven geen belangenafweging heeft plaatsgevonden vooraleer is overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, en dat evenmin rekening werd gehouden met de belangen van de betrokken kinderen, in het bijzonder hun scholing in België.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Hij gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt

vervolgens of alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige wijze in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

3.20. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier, en meer bepaald uit een synthesenota, blijkt dat automatisch werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat werd vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard omwille van het ontbreken van een aanvaardbaar identiteitsdocument. In de aanvraag om verblijfsmachtiging wordt onder meer aangegeven dat verzoekende partijen, die sinds 2007-2008 in België verblijven, zeer goed geïntegreerd zijn in België en dat de kinderen hier school lopen. Er worden, zoals in het verzoekschrift wordt aangegeven, attesten van inschrijving voorgelegd. Deze elementen werden niet door de gemachtigde onderzocht in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging, aangezien niet werd voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier, zoals voorgelegd aan de Raad, blijkt niet dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel – dat een verwijderingsmaatregel uitmaakt en dat steunt op andere gronden dan de eerste bestreden beslissing – rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekende partijen en de belangen van de betrokken minderjarige kinderen, zoals vereist onder artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete feiten en omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de elementen die verzoekende partijen in het kader van het gezins- en privéleven alsook in het kader van het belang van de betrokken kinderen, hierboven aanhalen.

Aldus is de gemachtigde niet overgegaan tot de belangenafweging die hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan in casu alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In die mate acht de Raad, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden. De materiële motiveringsplicht, inclusief het zorgvuldigheidbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, worden eveneens geschonden geacht.

3.21. De verwerende partij merkt in de nota op dat de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de kinderen samen met hun moeder het land dienen te verlaten, waardoor de belangen van het gezin alleszins gevrijwaard blijven, dat, volgens de rechtspraak van de Raad van State, een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de juiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met artikel 8 EVRM. In de nota wordt eveneens aangehaald dat, wat betreft de scholing van de kinderen, niet wordt aangetoond dat zij geen scholing zullen kunnen verderzetten in het land van herkomst.

Dit betoog van de verwerende partij komt neer op een a posteriori motivering die niet terug te vinden is in de tweede bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een motivering te voorzien, worden de schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het derde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Evenwel hebben zij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES